

KERÉNYI MÁRIA 90

Kerényi Mária családi körben (2022)

I.

A magyar újságírás nagyasszonya. Széles spektrumú életműve azonban sokkal gazdagabb annál, semhogy csupán az írott sajtóra szorítkozna.

Pályája énekesként indult: évekig tagja volt az Operettszínház, majd az Állami Operaház kórusának, de szólistaként is fellépett. Minden bizonnyal ennek is köszönhető jellegzetes, szép orgánuma és beszédstílusa, amelyet – szerkesztő-műsorvezetőként 40 éven át a Magyar Rádió mikrofonja előtt ülve – az egész ország jól ismerhetett.

Kerényi Mária életét és munkásságát a magas minőség, az értékek felfedezése és őrzése, valamint a mindenkor segíteni akarás jellemzi. A *Mit üzen a Rádió?* című érdekvédelmi műsorban dr. Szegő Tamással évtizedeken át, közel 800 adásban, emberek százainak gondját-baját oldották meg, nyújtottak hathatós segítséget. Alapító tagja és titkára volt a MÚOSZ Kulturális Szakosztályának, majd Zenekritikus tagozatának. Ennek szervezésében az Újságíró Klubban, havi rendszerességgel tehetséges pályakezdő muzikusoknak adott lehetőséget a bemutatkozásra. E találkozásokból rádiófelvételek készültek, amelyek révén a fiatalok nagyobb nyilvánossághoz is jutottak. Kerényi Mária erős empátiával és alaposan felkészülve fordult riportalanyaihoz. Meghívott vendégei pályájának alakulását a későbbiek folyamán is figyelemmel kísérte, azt szívügyének tekintette, s a maga eszközeivel mindig segítette. A MÚOSZ-találkozások mellett

Kerényi Mária (szerkesztő-műsorvezető) és dr. Szegő Tamás (állandó munkatárs) a *Mit üzen a Rádió?* c. legendás érdekvédelmi műsorsorozat egyik adásának felvételén. Kerényi Máriát 1998. március 15-én, a Magyar Rádió felterjesztése alapján, a Magyar Köztársasági Érdemrend Kiskeresztjével tüntették ki.
(Szalay Zoltán felvétele)

elindítója és háziasszonya volt más sorozatoknak is az Óbudai Társaskörben, a Magyar Rádió Márványtermében, valamint a Kossuth Klubban, ahol szellemi életünk kiválóságaival folytatott beszélgetéseket. Ezek legjavából jelentette meg *Életrajz helyett c.* nagyszerű interjú-kötetét.

Kerényi Mária a magyar zenekultúrát számtalan hangversenykritikával, újság- és folyóiratcikkkel gazdagította a *Muzsika c.* szaklapban – amelynek 20 éven át szerkesztője is volt –, majd az *Új Magyarország* és a *Magyar Nemzet* hasábjain. Kritikáiban nem rejtette véka alá a véleményét, de tapintatos bíráló volt, elsősorban a művészi értékekre fókuszált.

Könyvet írt Neményi Liliről és Jevgenyij Nyesztyerenkóról, lefordította Szergej Prokofjev életrajzát. A Tolerancia-díj, a Magyar Rádiózásért Emlékdíj, a Magyar Lajos-díj, a Péterfi-plakett mellett az Aranytoll és a Pro Renovanda

Hungariae kitüntetés birtokosa. Amikor a Magyar Művészeti Akadémia Zeneművészeti Tagozati díját Kerényi Mária veheti át, akkor az ő személyében a Tagozat egyúttal a szép magyar beszéd és a legnemesebb újságírói hagyományok szigorú erkölcsi alapokon működő képviselőjét jutalmazza.

Dobozy Borbála

csemlaloművész, az MMA rendes tagja
(A laudáció első megjelenése: Parlando 2018/8.)

II. LAUDÁCIÓ

KERÉNYI MÁRIA PÉTERFI-PLAKETTJÉNEK ÁTADÁSAKOR¹

Kerényi Mária dr. Kokas Klára társaságában
(Kerényi Mária családi archívumából)

Amikor Kerényi Máriát köszöntjük, az írott és elektronikus újságírás éthoszáát ünnepeľjük.

Éthosz: e szóban a „szokás” és az „erkölcs” tartalma elegyedik. De az a mód, ahogyan Kerényi Mária közeledik sajtómunkája tárgyához, ma már nem szokásos. Az az erkölcs mára elhomályosult. Ma mindenki rohan. Kerényi Máriát sohasem láttam sietni. Neki mindig van ideje a riortalanyhoz vagy épp a kritika tárgyához való gondos odaľordulásra. Ettől (is) megnyílnak előtte. S ettől (is) marad mindig mérlegelni képes, bíráló szavát el nem nyomva tapintatos

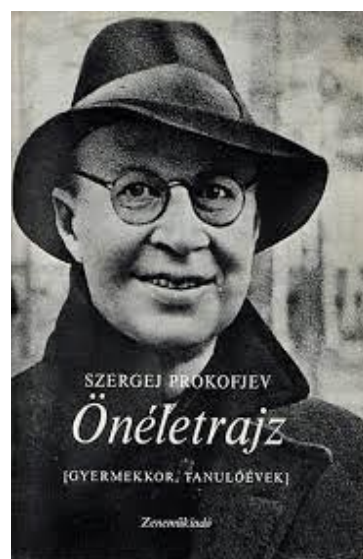
---

¹ Hollós Máté laudációja a Magyar Alkotóművészek Országos Egyesülete Zenei Tagozatának ünnepségén, a Péterfi István-plakett átadásán hangzott el 2004. november 10-én a MAOE székhelyén Budapest V., Báthory u. 10.)

ítész. Neki mindig van ideje kimondani a szavakat, a tágasan ívelő körmondatokat, amelyeknek minden porcikája harmonikusan illeszkedik az egészbe. Mindig felkészült, mindenről tud, de csöndesen, nem hivalkodva a megszerzett tudással, információval.

Kerényi Mária szeret fölfedezni értékeket. Éveken keresztül volt házigazdája, méginkább pedig spiritus rectrix a MÚOSz estjeinek, ahol egymásnak adták a mikrofont hírességek mellett a csöndesen, de igazán jelentékeny fiatalok, a fővárostól távoli csendbe merített számottevő vidéki művészek. Kerényi Mária tudott róluk, és tudatni akarta létüket. Miként „az okos nép gyülekezetében hányni-vetni meg száz bajunk” szándékával tudatta a világgal az egyes emberek gondjait a Mit üzen a rádió? műsorában. Ez volt az egyik véglet, a hétköznapi emberi, a másik pedig a szakirodalom, a Muzsika szerkesztésében való részvétel. Mindkettőben otthonosan mozgott.

A napisajtóban publikált kritikák közérthetőek voltak, ahhoz az olvasóhoz szólók, s annak számára érthetőek, aki ott volt a hangversenyen, meg aki nem lehetett ott, de érdekelte a művészi teljesítmény. Nem szólt azokhoz, akik pankrációnként élvezik az álkritikát. Fordításai jelentős személyiségekhez visznek közel (Prokofjev, Nyesztyerenko). Amint saját írásai is mindig az adott személyiségekhez közelítik az olvasót. Nemcsak művészekhez, tudósokhoz is, mint például Életrajz helyett című, rádióbeszélgetéseket közlő kötetében. Kerényi Mária mindig is partnere volt a szellemi élet legjavanak - mert közülük való.

Cseppet sem „muzeális”, ám mindig veretes írása és tán az énekesi pályakezdésből fakadó csillogóan érthető beszéde, hanghordozása egy töről fakad. Az utóbbi melegen fülembe cseng. Amikor valamilyen ügynek akar megnyerni, s megszólít: „Drága Máté”.

Most ilyen tiszta csengéssel szeretném mondani: Drága Mária! Fogadja a Péterfi-plakettet az éthosz jelképeként. És egészségben, jókedvben legyen velünk abban a jövőben, amelyben megpróbálunk kitartani a Kerényi Máriának is fontos értékek mellett!

Hollós Máté

III.

VÁSÁRY TAMÁS
zongoraművész

emberi és szellemi kiválóságát tanúsító művészete

MAGYAR ÖRÖKSÉG²

Vásáry Tamás

Fluctuat nec mergitur – hánykolódik, de el nem süllyed. Vásáry Tamás életének hajója csendes vizeket soha nem szelt, útirányából azonban a legádázabb viharok sem téríthették el. Mindmáig rendíthetetlenül halad célja felé, amiért a világra jött. Az Ég roppant ajándékát, kivételes tehetségét karizmaként

---

² Laudációk könyve I. kötetében található (gondolom, azt is Poprády Géza szerkesztette). *Gundel Étterem* Erzsébet királyné báltermében (1999. szeptember 18.)

hordozza, és szüntelenül fizet érte. Emelt fővel él, sikerek és fájdalmak súlya alatt nem roskad le. Megtanulta – most őt idézem – „szó nélkül viselni a terhét mindannak, amit elvesztettünk, és örömmel adni másoknak mindabból, ami nekünk adatott”. Így foglalta össze életprogramját, ilyen egyszerűen és megfellebbezhetetlenül egy kozmikus pillanatban: Fischer Annie sírja felett.

Fluctuat nec mergitur – lássuk hát, milyen utat tett meg máig Vásáry Tamás életének hajója.

1933. augusztus 11-én indult a kálvinista Róma kikötőjéből, s a nagyvilágba, ahová hányatott sorsa és tündökletes művészkarrierje röpítette, magával vitte a prédikátorokat, költőket, tudósokat nevelő debreceni Alma Mater levegőjét. Mega szülői házét, ahol szigor és szeretet, morál és melegség vette körül, mert a püspök-nagyapa bölcsessége és a politikus-édesapa igazságkereső szenvedélye éppúgy átítatta Vásáry Tamás gyermekkorát, mint az anyai gondosság és egy derűs leánytestvér gyöngédsége. A kisfiú, aki pianistaként nyolcévesen adta első nyilvános koncertjét, dirigálni pedig nem sokkal később – a hanglemezről szóló Les préludes ígézetében – édesanyja kötötűjével kezdett, ebből a környezetből került a Zeneakadémiára, s lett tizenhárom évesen legendás professzorok: Kodály Zoltán, Szabolcsi Bence, Bartha Dénes növendéke. Természetesen eminens osztályzatokkal, másképp aligha kapott volna ösztöndíjat – és hát tudnivaló, hogy családjának az idő tájt ez volt egyetlen jövedelme. A Rákosi-éra ugyanis nem tűrte az ellenzéki politizálást: Vásáry Józsefre állás- és vagyonvesztés, majd – feleségével együtt – kitelepítés várt. Az elnéptelenedett lakásban (mentorai közbenjárására) egyedül a páratlan talentum hírében álló gyerekember maradt, dermedten a hirtelen rászakadt árvaság sokkjától, s persze egy fillér nélkül.

„Az egész életem oly módon alakult, mintha csak arra találták volna ki, hogy róla ez a könyv megszülessen. A könyv magva, legfőbb üzenete mindaz, ami a belsőnkben történik. Azt is mondhatnám, hogy ez a könyv egy pszichodráma.”

(Libri Könyvkiadó Kft. 2016)

Fluctuat nec mergitur – Kodály atyai gesztusa és a Fischer Annie –Tóth Aladár házaspár baráti segítsége volt számára a mentőöv; ők hárman (a Tanár úr és Annie-ék) megkerülhetetlen pillérei Vásáry Tamás személyes életrajzának. A terapeutának is zseniális Kodály feladatokkal halmozta el, s mellette állt minden szakmai-lelki-érzelmi krízisben, mint igazi apa, mester, barát. A zongoraművészet nagyasszonya, Fischer Annie koncertpartnerének választotta ifjú pályatársát, mikor az egy leningrádi beugrás eredményeként (micsoda húzása a sorsnak!) kísérőből egycsapásra szólista lett, no meg diadalmas győztese nagy világversenyeknek (köztük az Erzsébet királynőről elnevezett brüsszelinek).

Fischer Annie a következő generációkból Vásáry Tamást szinte fiaként szerette.
(gramofon.hu)

Tóth Aladár pedig, az Opera akkori igazgatója, felismerve benne a dirigensi vénát, karmesternek hívta meg – ám ezen a ponton közbeszólt megint a történelem. 1956-ot írtunk, s Vásáry Tamás nem szerződhetett le az Operaházhoz, mivel azzal volt elfoglalva, hogy a belga királynő interveniálásával kihozza a börtönből a forradalom bukása után letartóztatott édesapját. Ezután az emigráció következett; az ígéretesen felívelő pálya, alighogy megnyílt, be is zárult a művész előtt, akit egy svájci kisvárosban szüleivel együtt egy öregotthon fogadott be.

Fluctuat nec mergitur – csodával határos, ahogy az öregek menhelyéről Vásáry Tamás egyszer csak a tehetségét megillető státuszba, a világ zenei élvonalába került. A fantasztikus történetet maga mondta el a rendhagyó sajtókonferencián, amelyet a Rádiózenekar vezető karmesteri posztját elfogadva tartott, közel két órán keresztül. Lenyűgözve hallgattuk. Kitárulkozásával addig csak a pódiumon találkoztunk, hisz' ünnepezt pianistaként a hetvenes évektől kezdve rendszeresen

hazajárt koncertezni, mesterkurzust vezetni, sőt feleségével itt szándékoztak letelepedni is. Az erre invitáló szó azonban nem hangzott el, csak húsz évvel később – akkor viszont egy egész testület mondta ki. Magam is ott voltam a Budapest Kongresszusi Központban azon a Rádiózenekar élén adott hangversenyén, melynek hőfokától felizzott a terem: a közönség tombolt, a muzsikusok pedig ott helyben petíciót írtak alá, hogy Vásáry karmester urat megnyerhessék maguknak tartós együttműködésre.

Vásáry Tamás a Magyar Rádió Szimfonikus Zenekarát vezényli.
(facebook)

Azóta új fejezet kezdődött el a Rádiózenekar és egyben nemzeti zenekultúránk történetében. Vásáry Tamás aurája beragyogja a dobogót, a stúdiót, a próbatermet, művészete megszólítja az embert, és szárnyalni készíti a lelket. Kimeríthetetlen energiaforrás, titkos dinamó működik benne, amitől pezseg körülötte az élet, és felgyorsul zenészpартнereinek vérkeringése. Fiatal tehetségeket indít útnak (itt most seregyeni nevet említhetnék), méltatlanul elfeledett nagyságoknak szolgáltat elégtételt (a Dohnányi-redivivust is ő valósította meg), műfajt teremt a „Zenén túl...” című varázslatos sorozat ürügyén a közönséggel folytatott bensőséges párbeszédben. S mindeközben sikereit – a tapsot, a kitüntetések, a népszerűséget – szerényen viseli, a sorscsapásokat pedig – még az olyan felmérhetetlen tragédiát is, mint feleségének halála – méltósággal.

Fluctuat nec mergitur – Vásáry Tamás hajója továbbra is nagy vizeken fut; kívánjunk neki hosszú, gyönyörű utazást, vitorláját feszítsék jó szelek. Művészetével, filozófiájával, lobogó szellemével a világot viszi előre, az emberiségnek tesz szolgálatot. Legyünk büszkéek rá, hogy magyarnak született, köszönjük meg Vásáry Tamást a Teremtőnek.

Kerényi Mária

A Vásáry Tamás (Debrecen, 1933. augusztus 11.) zongoraművész-karmestert laudáló szöveg életrajzi adatai az 1999-es elhangzás óta a következőképpen módosultak: 1993-tól a Rádió Szimfonikus Zenekarának zeneigazgatója, vezető karmestere. Kitüntetései: Liszt Ferenc-díj (1952), Liszt Ferenc-émlékplakett (1986), A Magyar Köztársasági Érdemrend tisztikeresztje (1994), Köztársasági Aranyérem (1998), Kossuth-díj (1998), Magyar Örökség díj (1999), A francia kulturális miniszter által adományozott Művészetek és Irodalom Lovagrendjének Tiszti Fokozata kitüntetés (2001), Köztársaság Elnökének Érdemérme (2003), Prima Primissima (2007), Bartók Béla–Pásztory Ditta-díj (2009), A Magyar Köztársasági Érdemrend középkeresztje a csillaggal (2009), UNESCO Mozart-érem (2012), Nemzet Művésze (2014), Szent István Rend (2017), Budapest díszpolgára (2018), Dohnányi Ernő-díj (2021)

IV. KERÉNYI MÁRIA BEMUTATJUK ZÁDORI MÁRIÁT³

Zádori Mária
(mma.hu)

A régizene kedvelői évek óta ismerik, neve újabban gyakran tűnik fel a hanglemező-újdonságok borítóin, és rádióműsorokban is hallhatjuk olykor a hangját — a koncertélet vérkeringésébe azonban még nem sikerült „betörnie”. Pedig tavaly, mikor a Capella Savaria szólistájaként járt Nyugat-Németországban, elragadtató hangú sajtókritikát kapott: produkcióját felfedezésként ünnepelték, és felsőfokú jelzőkkel méltatták. Itthon viszont még

---

³ Muzsika, 1984. (27. évfolyam, 1-12. szám) 1984-12-01 / 12. szám KERÉNYI MÁRIA: Bemutatjuk Zádori Máriát. A Nemzet Művésze címmel kitüntetett, Kossuth- és Liszt Ferenc-díjas magyar énekművész, kiváló művész aktualizált életrajzát az MMA honlapjáról idézzük: [Zádori Mária | énekművész - Akadémikusok](#)

Az interjú díszítő képek és a linkek az újra közlése alkalmából kerültek az írásba. (A Szerk. megj.)

javában pályakezdőnek számít — talán mert nem az Operaházból indult el. Magyarországon ugyanis ez az énekes-karrier megszokott útja: a fiatal művészt hangversenydobogóra is, stúdiókba is csak azután hívják, ha már a színpadon sikerrel bemutatkozott. Zádori Mária tehát a ritka kivételek közé tartozik; őt a romantikus zenedrámák világa nem vonzza – a barokk és a reneszánsz repertoár stílusos megszólaltatása annál inkább.

- *Eredetileg is muzsikusnak készült?*

- Nem, vegyipari technikumot végeztem Nagykanizsán, a szülővárosomban, de 7 éves koromban zongorázni kezdtek taníttatni a szüleim. Szerencsémre a zeneiskolánkban volt egy kiváló énektanár, Ivánkovits Ferencné, aki egy iskolai ünnepélyen énekelni is hallott, s rábeszélte, hogy iratkozzam be hozzá. Jól haladtam, és tudtom nélkül 1965-ben benevezett az akkor meghirdetett televíziós „Ki mit tud?”-ra. Első lettem, a II. díjat Kovács Kolosnak ítélték. (Akkor szerepeltem először hanglemezen a Gilda-áriával, ezen kívül még tudtam Olympia áriáját is –ennyiből állt a repertoárom.)

- *Jelentkezett a Zeneakadémiára?*

- Igen, három év múlva, mikor otthon leérettségiztem. De nem vettek fel, nagyon erős volt a mezőny – Kincses Vera, Buday Livia és a többiek mellett nem is lehettem igazán esélyes. Többször meg nem próbálkoztam, sajnos nincs valami kitartó természetem. Az önbizalmamból csak annyira futotta, hogy a Filharmóniától 1969-ben működési engedélyt szerezzek.

- *Hol lépett fel?*

- A Fővárosi Művelődési Házban alakult egy együttes, aminek Keönch Boldizsár volt a korrepetitora; velük dolgoztam egy darabig, Domonkos Zsuzsával és Horváth Jóskával közösen. Aztán 1970-ben Virágh László meghívott, hogy legyek a vezetésével működő Ars Renata szólistája, s ekkor kerültem kapcsolatba a régi zenével. Ezen a területen egyszerre magamra találtam, biztosságot adott az aránylag szűk hangterjedelem, amit kényelmesen győztem — nem voltak technikai problémáim, így minden figyelmemet a zenei megoldásokra, a formálás, a dinamika, a hangzás szépségére koncentrálni tudtam. Virágh László a reneszánsz zene megszállott szerelmese; az ő irányításával kezdtem én is egyre mélyebben tanulmányozni a kort, olvasni az idevonatkozó szakirodalmat, érdeklődni a historikus előadói stílus és a korhű hangszeres játékos régizene-együttesek munkája iránt. S ez lassanként meghatározta muzsikusi fejlődésemet.

Az Ars Renata próbáján Zádori Mária és fehér pulóverben Virágh László (2009) (kultura.hu)

- *S közben tagja lett a Rádió Énekkarnak.*

- 1971-ben léptem be, s azóta is ez a munkahelyem. Jól érzem itt magam, szép és változatos feladataink vannak, gyakran kapok szólót, külső fellépéseim elé soha nem gördítenek akadályt, sőt – tudomásomra hozták, hogy hanglemez-szerepléseimnek milyen nagy jelentőséget tulajdonítanak.

- *Tulajdonképpen ki fedezte fel a Hungaroton számára?*

- Fischer Iván, aki valamikor a Kecskés-együttesben gambázott, s így elég régóta ismeri közös koncertjeink jóvoltából az Ars Renata keretében folyó tevékenységemet. Mikor 1979-ben hazajött, hogy Monteverdi-estet adjon a Várban, engem is felkért közreműködésre, majd Mozart-lemezéhez is meghívott, mert olyan szoprán-szólistára volt szüksége, aki nem „operásan” énekel... Így történt, hogy én, a kórustag, egyszer csak ott találtam magam a világhírű Paul Esswood, a legendás Harmoncourt-felvételek egyik nagy sztárja mellett.

- *S kiderült, hogy pompásan összeillik a hangjuk, és zenei felfogás dolgában is eszményi partnerek...*

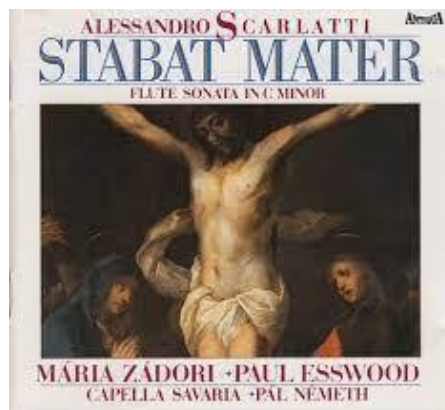
-Ennek köszönhetem, hogy a rendező Székely Andrásnak az az ötlete támadt: csináljunk együtt Händel-duetteket. A terv megvalósult – az elmúlt hetekben már meg is jelent a lemez. Gyönyörű munka volt, nekem legalábbis elmondhatatlan élvezetet és gyönyörűséget szerzett.

- *Készült egy Carissimi-felvétel is a közreműködésével (ezt Párkai István vezényelte), és úgy hallom, mostanában piacra került a Barokk karácsony című kiadvány is, amelyen a Capella Savaria kíséretével énekel.*

- Jelentős nyeresége az életemnek, hogy mikor a Capella a barokk irodalomban jártas, és a régihangszereken előadott darabok hangzásvilágához alkalmazkodni

képes énekest keresett, rám esett a választás. Németh Pálban, az együttes művészeti vezetőjében rendkívül invenciózus és gondos zenei irányítóra akadtam, aki nemcsak vokálisan kontrollál (olyan érzékeny füle van, hogy a stílustól idegen hangadás legapróbb megnyilvánulásait is azonnal észreveszi), hanem önálló tovább fejlődésre, kezdeményezőkészségre is ösztönöz. Ma már ott tartok, hogy a barokk előadói hagyományok szellemében a szólamom improvizatív díszítésére is vállalkozni merek; eleinte persze előre megtanultam, jól „beprobáltam” ezeket az ornamenseket, később azután annyira fölbátorodtam, hogy szabadon, pillanatnyi ihletemre és fantáziámra hagyatkozva is alkalmazni kezdtem őket...

- *Nagyon szerényen fogalmaz; értesültem róla, hogy Esswood (aki a maga területén a nemzetközi élvonalhoz tartozó, s ugyancsak sokat foglalkoztatott művész) elragadtatottan nyilatkozott a képességeiről, s arról a hallatlan rugalmasságról, mellyel az intenciókat követi. Hírlik, hogy máris új együttműködésre, újabb közös produkcióra készül önnel, ami már magában véve is nagy elismerésnek számít.*

[Alessandro Scarlatti: Stabat Mater by Mária Zádori & Paul Esswood 36:53](#)

- Igen, szó van róla, hogy jövőre felvesszük Scarlatti Stabat materét, ami ritkán megszólaló, alig ismert, gyönyörű muzsika (még a kottaanyag megszerzése is hosszas utánjárást igényel). Ismereteink szerint eddig még lemez sem készült róla.

- *Tehát egy újabb Hungaroton-világpremier közreműködője lesz. De azért, gondolom, vannak még beteljesületlen álmai is...*

- Egy mindenesetre: szeretnék dalműsorokat és oratóriumokat énekelni – úgy érzem, ezekkel a koncertéletben megállnám a helyemet. Eddig még csak Ella Istvánnak jutottam eszébe: a Corelli Kamarazenekarral Bach Magnificatjában

léptem fel és két Mozart-műben mutatkoztam be (c-moll mise, Exsultate jubilate). De talán a lemezeim előbb-utóbb a Filharmónia figyelmét is felkeltik majd . . .

-És dalban-oratóriumban is a régi korok muzsikája érdekli?

- A dalműfajban, úgy vélem, tágabbak a határait, e téren szívesen próbálkoznék akár századunk zenéjével is. (Meglehetősen zárkózott alkat vagyok, a pódium intimitását éppen ezért nagyon szeretem.) Az oratóriumokkal persze más a helyzet: a romantikus alkotások hangvétele már nem nekem való. De az irodalom a 19. századig bezárólag is igen gazdag, s számomra rengeteg szép feladatot kínál.

- Reményei valóra váltásához természetesen elengedhetetlen, hogy partnerei is ugyanazt a stílusideált, s ugyanazt a barokkos, vibráló nélküli „egyenes” éneklést képviseljék, ami Zádori Mária előadását jellemzi. Engem felvillanyoz a lehetőség, hogy egy ilyen összetételű szóló-kvartett megjelenésével mennyit nyerhetne a koncertélet... Annak idején Lehel György emlékezetes János-passiója a maga kamara-hangzásával valóságos frontáttörésnek számított, hiszen hazai hagyományaink szerint mindaddig kizárólag hatalmas előadótűtűletek szólaltatták meg a művet. Most ennek az úttörő, s azóta immár polgárjogot nyert kezdeményezésnek a folytatását sejtem a historikus oratórium-interpretáció magyarországi kísérletében, ami – szeretném remélni – másokat is foglalkoztat már, s nemcsak az ön titkos vágyai között szerepel. Végtére is a régi zene, pontosabban szólva a „régizenélés” híveinek tábora évről évre növekszik nálunk, s a küszöbön álló 1985-ös esztendő Bach, Haydn, Scarlatti és Schütz jubileumát hozza. Egy ilyen alkalom eleve kihívás – nagy mulasztás volna válasz nélkül menni el mellette.

- Akkor hadd áruljam el, hogy a Capella Savaria a maga részéről már gondolt erre: 1985. augusztus 12-re tűzte ki egy barokk oratórium korhű előadását. A mű Händel Brockes-Passiója lesz – a koncert színhelye: Szombathely.

Vendégénekes is föllép a hangversenyen: Jochen Kowalski, az NDK-ból meghívott fiatal tehetséges férfi-alt. Nagy izgalommal készülök erre az eseményre - úgy érzem, sok minden múlhat a fogadtatásán . . .

No. 17 Arioso: Sünden, schaut mit Furcht (1:21)

No. 19 Aria: Brich, mein Herz (4:31)

No. 33 Aria: Was Barentantzen, Löwenklauen (3:06)

No. 67 Aria: Die Rosen krönen 2:11)

Az erdélyi udvar zenéje (Ars Musica - Képek a magyar zene történetéből) - sound restored.(17:57)

Bakfark Bálint, Monteverdi, Diruta, de Monté művei. Közreműködők: Benkő Dániel (lant), Zádori Mária (ének), Kobzos Kiss Tamás (koboz, ének), Zászkalicky Tamás (orgona), Abreau Historikus Táncegyüttes (művészeti vezető-koreográfus: Széll Rita), Ars Renata: (Művészeti vezető: Virágh László), Camerata Hungarica (művészeti vezető: Czidra László), Tomkins Énekegyüttes (művészeti vezető: Dobra János.